

La renovació del Saló de Sant Jordi, en estudi

Torra presideix la primera reunió de la comissió que analitzarà la restitució dels murals de Torres-García



Els murals són ara a la sala Torres-García al palau de la Generalitat ■ J. RAMOS

Ferran Torrent.
Escriptor P32,33

“El que m’interessa més és la meva societat, la que conec i puc explicar”

EL PUNT AVUI
Avui, a les 21.00 h



Busques el millor per a la teva llar?



MacMobles Cañellas

Sant Josep, 8 - Mataró - T. 93 790 20 72

www.macmobles.cat



EL PUNT AVUI+

1,20€

DIMARTS • 17 de setembre del 2019. Any XLIV. Núm. 15123 - AVUI / Any XLI. Núm. 13993 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

VOL VIURE EN

P11

Nou revés per a la justícia espanyola

COP • El Tribunal de Luxemburg diu que l'Estat espanyol no va fer bé l'ordre d'extradició de Valtònyc usant el Codi Penal posterior

SUPORT • Brussel·les es defineix a favor del raper i la Comissió Europea defensa que Madrid no en pot demanar l'entrega

Nacional

P14

Maniobres finals en l'últim minut de la investidura espanyola

Rivera planteja a Casado una abstenció conjunta amb exigències com el 155 i Sánchez diu que les condicions són sobreres



Nacional

P6,7

El Baix Segura, en alerta pels efectes dels aiguats

Busquen un veí holandès de 66 anys

Europa-Món

P26

L'atac a l'Aràbia Saudita dispara el preu del cru

Trump culpa l'Iran de l'ofensiva amb míssils i drons a les dues refineries

NACIONAL

P16,17



Senyals de reducció del trànsit per contaminació a la ronda litoral de Barcelona ■ ORIOL DURAN

Setge a la contaminació

Tot a punt perquè a partir de l'1 de gener uns 50.000 cotxes i motos no puguin circular a l'àrea compresa entre les rondes de Barcelona

COMPARTEIX
CULTURA



www.cervera.cat

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

La monarquia, en perill



Durant els 39 anys que es va mantenir en el tron, l'antecesor monarca, Joan Carles I, va fer onze rodes de consultes

per investir president del govern. El seu hereu, Felip VI, ja n'acumula set en cinc anys, una i mitja per cada any. La dada posa de manifest, perfectament, la inestabilitat política en què viu immers l'Estat espanyol, talment com la freqüència de les eleccions, la durada dels governs en funcions o les pròrrogues pressupostàries, per posar només algunes exemples, i, com ens podem imaginar, genera un munt de problemes, des de la paràlisi legislativa fins a la incapacitat per resoldre els reptes estructurals, entre els quals hi ha el tema català. La llista de conseqüències negatives podria ser interminable, però, entre totes, n'hi ha una que té especialment neguitejats alguns periodistes i polítics. Es tracta del desgast de la institució monàrquica. I no pas perquè l'acumulació de consultes acabi repercutint en l'atapeïda

Hi ha alguns opinadors o polítics que ja comencen a neguitejar-se pel desgast que pugui patir el monarca amb la reiteració de les consultes

agenda de Felip VI, que ja deu acumular més fotos amb la presidenta del Congrés de Diputats que no pas amb el seu cunyat; ni tampoc perquè el monarca es vegi *desbordat* per les peticions de mediació que li arriben des d'alguns partits com ara Podem (per cert, estranya paradoxa, la de Pablo Iglesias, que es defineix com a republicà i reclama al monarca que se salti la Constitució i faci la feina dels polítics). Sinó senzillament per la possibilitat que sigui el rei qui hagi de posar fi a la legislatura i se l'acabi associant a la crisi política. Fa pocs dies, des de l'editorial del diari *El País* es plantejava el dilema amb molta claredat: "Entre que sigui el rei qui hagi de posar fi a la legislatura, perquè no hi ha candidat, o que sigui el Congrés després del fracàs d'un altre intent d'investidura, en què els responsables polítics s'hagin vist obligats a donar explicacions, és preferible això últim." O sigui que ja ho veuen. La *pobra* monarquia, amb una imatge tan *immaculada*, encara es veurà perjudicada per culpa de la incompetència dels polítics.



La vinyeta

Fer



Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Arròs negre

Un moviment de mobles a casa fa que trobi el llibre de Josep Pla *El que hem menjat*, que donava per perdut. En pico uns capítols. De la primera lectura havia tret la impressió tinguda per corrent: a través de la cuina, l'autor, com gairebé sempre, explica el país. El "país" en sentit ampli: pondera la cuina catalana i també la balear, la valenciana, la de la Catalunya Nord i, més amunt, l'occitana. Els Països Catalans apareixen complets, incloent-hi el projecte expansiu que la batalla de Muret va frustrar. La lectura d'ara em fa entendre que no és un llibre sobre menjar sinó sobre la gana. Pla està de molt mal humor. Rondina i es queixa com mai en altres textos. De què es queixa? Què el fa rondinar? A què es degut un mal humor tan sostingut? La gana. Jo conec un munt de gent que quan s'apropa l'hora dels àpats entra en un humor negre, res no els està bé, ho engegarien tot a rodar. Tenen gana. Un cop saciada, salten a l'estadi contrari. Es tornen mansuets, afables i inclinats a fer petons a les criatures. Pla, que menjava poc, s'enerva per una altra mena de gana. O de

“El que hem menjat”, de Josep Pla, és una obra antifranquista

ganes: les de poder menjar els productes i els plats succulents que la postguerra van, com ell diu, "debolir": aquells olis que no fan girar d'esquena a la primera fregida, aquell bacallà vintgut dels països escandinaus, aquella carn d'olla majestuosa elaborada amb productes de la terra de primera qualitat i a bon preu, aquells pollastres, aquells tomàquets, aquell pa... Insisteix a donar les culpes de la "debolició" a l'autarquia. L'"autarquia", com l'estraparperlo, l'especulació o la flaqueja de la pesseta, és Franco. *El que hem menjat* és una obra antifranquista per via culinària. Va bé alertar-ne ara que

molts han descobert l'antifranquisme de Pla a través de dietaris inèdits o de cartes als amics. Unes patates horribles li fan dir: "Vingué la guerra civil, que ho ensorrà tot, i l'economia dels llargs anys de pau, que, havent estat el país tocat fins a l'os, foren una immensa desgràcia." N'hi ha per estar de mal humor.

Nota a part: parla de l'arròs negre. Per Pla "arròs negre" no és la pasta tintada que ara serveixen a molts restaurants i que la gent consumeix amb estranya delectació. Ni el menciona, a la seva època no existia. Arròs negre és el normal, el que es fa a la paella després d'haver elaborat un sofregit molt concentrat, confitat i fosc de ceba, all i una mica de tomàquet. El resultat no és negre però rep el nom per contraposició a l'arròs blanc. També diem "negre" al vi que en altres llocs és *rouge*, *red* o *tinto*, per distingir-lo del blanc. Som els únics que veiem negre el vi. Hem reforçat el negre de l'arròs amb tinta. La gent surt de la deglució amb les dents i els llavis emmascarats, els tovallons s'han de llençar. El sofregit vol paciència, i tenim pressa.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.



Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/en7zw3>



A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

La culpa

A una setmana que el rei convoqui els espanyols a tornar a passar per les urnes el 10-N (ja té nassos, que sigui ell, que no ha passat mai per les urnes, qui les hagi de convocar, no?); a una setmana, deia, no deixa de ser curiós tot el que està passant. En comptes d'estar tots plegats negociant i negociant per desencallar-ho tot a darrera hora (Catalunya *style*), les formacions polítiques espanyoles (les que sumen i les que no) semblen molt més interessades a culpar els adversaris del fracàs que no pas a fer que finalment hi hagi investidura. Vaja, que la culpa és negra i ningú la vol. Pedro Sánchez i Pablo Iglesias fa gairebé cinc mesos, cine!, que es culpen l'un a l'altre del bloqueig que hi ha a Espanya. "És preferible un govern de coalició abans que no anar a una repetició electoral", ha insistit Iglesias una i altra vegada. "Iglesias ha dit en tantes ocasions que desconfia del

“I ara va i surt Albert Rivera i ofereix “una solució d'Estat” que és un insult i una vergonya

PSOE, que jo he acabat desconfiant també de les posicions d'Iglesias, perquè no hi pot haver dos governs en un”, ha insistit Sánchez per deixar clar que l'intransigent és l'altre. Còmic. Ni Esquerra, no vol tenir la culpa

que hi hagi noves eleccions a Espanya (“*Por nosotros no será*”, Rufián *dit*). I ara, suposo que després de rebre finalment la pressió de l'Ibex perquè hi faci alguna cosa (i després de veure com els castiguen les enquestes), va i Albert Rivera ofereix una “solució d'Estat” a Sánchez (una proposta vergonyosa i insultant, tot sigui dit; sap conjugar cap frase, aquest home, sense que hi surti el 155?). Fins i tot a Pablo Casado ahir el volien fer passar per una persona dialogant (“ell sempre ha estat disposat, a reunir-se amb Rivera i Sánchez”, deien des de la seu popular –de PP– del carrer Gènova). Ha, ha, ha! Preparin-se perquè la setmana és llarga i de declaracions en sentirem de tot tipus. Ha quedat inaugurada la campanya electoral (de fet, fa dies) i ara tot s'hi val. Sobretot, és clar, culpar els altres d'aquest ridícul sense precedents a les democràcies occidentals.

EDITORIAL

Guerra a la contaminació

Les mesures per combatre la contaminació són una necessitat objectiva per a l'àrea de Barcelona, com ho són per a la resta del territori català i per a tot el planeta, que diversos estudis científics situen en el camí d'un deteriorament irreversible si no s'actua aviat i amb determinació. El context és greu i les 350 morts prematures vinculades directament a problemes de contaminació que es registren cada any només a la zona metropolitana de Barcelona són una emergència que cal atacar. En aquest sentit, cal aplaudir el consens polític assolit entre el govern de la Generalitat i els ajuntaments de Barcelona, l'Hospitalet, Sant Adrià, Cornellà i Esplugues que suposarà, a partir de l'1 de gener del 2020, la restricció permanent als vehicles contaminants més important que s'hagi posat mai en marxa a l'Estat espanyol. Una restricció justificada, que més aviat que tard s'haurà d'ampliar a altres ciutats i zones del territori.

Cal entendre aquestes mesures, que vetaran de dilluns a divendres quasi una quarta part del parc circulatori de vehicles, com un exercici de responsabilitat de les administracions, raó per la qual cal exigir-los la mateixa responsabilitat i coherència en la gestió de les conseqüències per als milers de ciutadans la mobilitat dels quals resultarà afectada. Per això és indispensable vincular aquestes mesures a d'altres més cares però igualment necessàries per no generar discriminacions, injustícies i perjudicis. Mesures com per exemple un reforç important de la xarxa de transport públic de Barcelona i la seva àrea metropolitana; una inversió tan estratègica com urgent en rodalies o la línia 9 del metro; un ajut a la renovació de la flota de vehicles mes antics; o una restricció als grans vaixells de creuer al port de Barcelona. El contrari és quedar-se a mitges.



De reüll

Marga Moreno

Defenses altes

El raper Valtònic i quaranta-set advocats de presos etarres van ser ahir notícia per sengles judicis. El primer, encara sense resolució, al Tribunal de Justícia de la UE, al qual havia recorregut el d'apel·lació de Gant per les irregularitats de l'euroordre que l'Audiència Nacional espanyola ha emès per a l'extradició del raper, acusat d'enaltiment del terrorisme, amenaces i no sé quantes imputacions més de les quals ell es declara innocent. La segona vista va ser per als lletrats abertzales, acusats de facilitar la cohesió dels etarres empresonats, i es va saldar

El 'Jo acuso' de Salellas és bàsic per entendre el concepte de judici polític

en menys de mitja hora quan els imputats en el *totum revolutum* de la doctrina del “tot és ETA” instaurada pel jutge Garzón van fer una confessió *in extremis* per esquivar la presó. Dues estratègies de defensa diferents, totes dues respectables i molt ben definides al magnífic llibre *Jo acuso*, de l'advocat Benet Salellas,

al qui vam veure actuar en el judici dels presos catalans defensant el president d'Òmnium, Jordi Cuixart, i de passada traient de polleguera el president del Suprem, el jutge Marchena. Un dels conceptes més interessants del volum, imprescindible per als qui som llecs en la matèria, és el del “dret penal de l'enemic”, que els estats fan aplicar quan l'acusat és considerat un adversari irredimible al qual cal neutralitzar (o eliminar, segons el temps i el país), mitjançant la submissió d'aquest al que en termes populars anomenem, ara sí, sense que calgui ser tan entesos, un judici polític.

Les cares de la notícia



PRESIDENT D'ERC

Oriol Junqueras

Lideratge reforçat

La reelecció de la candidatura encapçalada per Oriol Junqueras i Marta Rovira al capdavant d'ERC –la força més votada a Catalunya en les darreres eleccions– amb una participació històrica i una majoria superior al 80% reforça el lideratge i l'estratègia de Junqueras en espera de la sentència.



DIRECTOR DE LA SALA BECKETT

Toni Casares

Motor del teatre

La sala Beckett, premiada la setmana passada com la millor sala de teatre del 2019 als Premis Catalunya de Teatre, presenta la nova temporada en l'any del seu trentè aniversari com a centre de creació, formació, experimentació escènica i autèntic motor de l'activitat teatral del país.



ESCRITOR

Ferran Torrent

Una veu reconeguda

L'escriptor valencià, una de les veus més reconegudes de la literatura catalana, acaba de publicar *Poder contar-ho*, tercera lliurament de la sèrie *El Segon Sistema*, en la qual reapareixen personatges coneguts de Torrent, com el detectiu Butxana i el comissari Tordera.



Tal dia
com
avui fa...



1
any

L'1-O i els alcaldes
Un any després, les investigacions contra els batlles pels decrets aprovats i per la cessió de locals es mantenen obertes.

10
anys

“Efecte Arenys”
El president del grup municipal d'ERC, Jordi Portabella, es mostra partidari de tornar a impulsar una consulta ciutadana sobre la independència.

20
anys

Pujada de pensions
El govern estatal i els sindicats arriben a un acord perquè les pensions mínimes pugin una mitjana d'un 5,4% a partir del gener.

Full de ruta

Emili Bella

6-0



Sabadell celebrarà el 6 d'octubre una consulta popular perquè els sabadellencs expressin democràticament si volen mantenir-se sota un règim polític monàrquic o bé si prefereixen una república. Entre els membres de la coordinadora que impulsa la votació hi ha ERC, Junts per Sabadell, sectors de la CUP, EUiA i Òmnium Cultural, a més d'altres formacions polítiques i diverses associacions de veïns i entitats de la capital vallesana. L'experiència segueix el camí d'altres consultes en aquest sentit que s'han organitzat en diferents localitats catalanes, així com a la resta de l'Estat. Hi podran participar els majors de 16 anys de 10 a 14 hores amb una trentena d'urnes situades a cada barri. Personalment, la consulta que voldria votar és una altra, però sempre que em posen una urna al davant tinc la temptació d'utilitzar-la, encara que un referèndum sobre monarquia i república, que és el que es persegueix en darer terme, sigui tan poc realista com un

Els sabadellencs podran votar el pròxim 6 d'octubre en una consulta si volen continuar sota un règim polític monàrquic o bé prefereixen una república

referèndum pactat amb l'Estat sobre la independència de Catalunya. Segurament abans es faria el primer que el segon, però tant se val. El que importa, com en el cas de les consultes populars que van néixer ara fa deu anys a Arenys de Munt, és situar el debat en primera plana i intentar-lo colar en el discurs dels partits, per bé que ni tan sols les formacions espanyoles presumptament republicanes faran d'aquesta qüestió cap cavall de batalla. En qualsevol cas, avui tothom quedarà retratat al ple de l'Ajuntament de Sabadell, ja que els organitzadors han presentat una moció per demanar el suport polític del consistori i que el govern municipal (socialista gràcies al suport de Podem) faciliti la celebració del 6-0 amb normalitat. Serà la mateixa sessió que votarà, a instàncies d'ERC, Crida per Sabadell i Junts per Sabadell amb el suport d'Òmnium i l'ANC, el retorn de la pancarta “Llibertat preses polítiques” a la façana de l'ajuntament de la ciutat de Carme Forcadell i Jordi Cuixart.

Tribuna

Jordi Cervera. Periodista



Va de cordes, Badacordes

Hi ha estudis que afirmen que la música pot canviar la forma del cervell dels més petits i millorar les seves habilitats d'aprenentatge i, d'afegitó, la seva manera de relacionar-se amb l'entorn. Aquesta línia de treball va ser la que va impulsar la creació l'any 2017 del projecte Badacordes, una iniciativa del Conservatori Professional de Badalona i l'escola Josep Boada a càrrec de la professora de corda Núria Rodríguez. D'entrada s'adreça a nens i nenes de 4t, 5è i 6è de primària sense necessitat de tenir coneixements musicals ni instrumentals. Els alumnes aprenen a expressar-se amb un instrument (violí o viola) i a posar en pràctica eines de sociabilització col·lectiva i de treball en equip. En una primera etapa l'instrument forma part del currículum escolar i en una segona etapa, els interessats poden seguir l'aprenentatge en horari extraescolar.

A HORES D'ARA, els resultats es poden qualificar de consolidats i de bri-

llants, ja que el programa ha implicat 106 alumnes amb un èxit notable. El Conservatori s'ha obert a camps més socials demostrant a la pràctica que la creença popular que considera la música un ensenyament elitista i allunyat és totalment falsa i els alumnes han participat en diferents actes públics, inclòs un concert amb l'Orquestrada de Corda del Conservatori. Això fa que surtin dels seus entorns habituals, que alumnes i famílies descobreixin noves possibilitats d'aprenentatge i de gaudi mentre es potencien les ganes d'aprendre d'una manera lúdica, de participar i de compartir experiències inèdites i enriquidores.

EL PATRONAT DE MÚSICA va adquirir 40 instruments que formen part d'un banc d'ús escolar i aquest nou curs s'encetarà la segona fase, és a dir, la part en què els alumnes de 6è de primària poden seguir de manera voluntària els seus estudis musicals mentre que en paral·lel s'incorporen instruments com el violoncel, el con-

trabaix i la percussió a la primera fase.

BADACORDES ÉS, sense cap mena de dubte, una d'aquelles iniciatives pedagògiques que ultrapassen els límits físics de l'aula, que són veritables laboratoris de noves i bones pràctiques d'ensenyament i que posen de manifest les ganes i la qualitat humana i docent de les persones que les impulsen i les afavoreixen, i que han de mereixer per força l'atenció i el suport dels estaments polítics. Ajuntaments i Generalitat farien bé de mirar-se amb atenció aquest projecte nascut de l'entusiasme personal dels implicats, donar-hi el suport que es mereix i exportar-lo on faci falta si el que volem és tenir un ensenyament de qualitat i formar persones en aspectes com la sensibilitat, la concentració, la memòria, la creativitat o l'autoestima, que es convertiran en eines bàsiques i fonamentals a l'hora de convertir-los en elements actius, positius i hàbils en aquesta societat canviant que els tocarà viure.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Sis-cents mil?

■ Ressonen moltes veus que consideren que la xifra de manifestants de la Diada d'enguany, que va donar la Guàrdia Urbana de Barcelona, és a la baixa. Es pot demostrar només amb lògica, no cal ser gaire expert en estadístiques. Si a l'avinguda de Maria Cristina diuen que hi caben 350.000 persones, voleu dir que amb els 2 km de la Gran Via i els carrers de Tarragona, Paral·lel i Creu Coberta no superen de sobres la xifra donada per la Guàrdia Urbana? Jo crec que potser no fallen en els metres quadrats, però per cada metre quadrat hi poden cabre 4 persones. Tal com estaven aquests carrers d'atapeïts, especialment la Gran Via amb la plaça Universitat, que no podies ni moure't, la gent estàvem a tocar i hi havia moltes persones marejades per falta d'aire, la densitat era més gran i, per tant, la quantitat varia significativament. No

és el mateix multiplicar per 5 que per 6. El que em sap greu és la dèria que tenen de donar els resultats a la baixa. Senyal que a la Guàrdia Urbana li sap greu que siguem massa els que volem la independència. Quina llàstima que no vulgui acceptar la realitat la nostra Guàrdia Urbana!

MONTSERRAT FIGUERA
Barcelona

Aposta pels valors familiars

■ La inseguretat generalitzada, les separacions familiars, la violència i altres conflictes produeixen efectes adversos en la psicologia dels infants. Aquests han estat els motius, de fet, que han dut Finlàndia –segons el seu propi Ministeri d'Educació– a fomentar l'ensenyament de la pròpia religió promovent així els valors de la família i evitant que aquesta ajuda només arribi als infants vinculats estretament a les diferents co-

munitats religioses.

Als col·legis públics de Finlàndia s'imparteix la religió luterana, l'ortodoxa, la catòlica i fins i tot la islàmica i s'adapten els horaris perquè a l'hora de religió cadascú participi amb el seu grup sense que hi hagi discriminació de cap tipus i crec que el secret rau sobretot en l'actitud del mateix director. Sí, l'actitud que fomenta i anima les famílies a sol·licitar i fins i tot exigir l'ensenyament religiós per als alumnes. L'única base possible de tot diàleg interreligiós.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE
Granollers (Vallès Oriental)

Noblesa

■ La veritat és que em trec el barret en veure la quantitat de gent que va anar a la manifestació en la darrera Diada. Tots sabíem que era una aposta arriscada. Pensar en la possibilitat de veure els carrers de Barcelona quasi deserts feia ba-

sarda a tothom. Vull dir que quan recordes tota la lluita pel referèndum, la quasi proclamació de la República que encara ara no sabem ben bé què va passar, les posteriors fugides d'Espanya d'uns polítics i d'altres que varen anar a declarar a Madrid o sigui un fet que no s'entén perquè tots junts haguessin fet més força davant del món i sobretot el que anem veient els darrers mesos que no sembla cap tipus d'unió entre tots els independents, ans el contrari, diria que aquest passat 11 de Setembre s'ha mostrat de nou al món que el caràcter català és més noble que mai. La paciència pacífica que mostrem en la lluita per la nostra llibertat, any rere any, crec que no existeix enlloc del món. Només així aconseguirem el que volem. Serà llarg i feixuc però és millor ser pacífic que violent! Hi ha exemples històrics que ho demostren.

ALBERT ALTÉS SEGURA
Vic (Osona)

La frase del dia



“El conflicte amb l'Estat no es resoldrà només amb una mobilització al carrer”

Pere Aragonès, VICEPRESIDENT DEL GOVERN



Tribuna

Xavier Ginesta. Periodista i professor de la Universitat de Vic

Què farà Ada Colau?

El moviment independentista a Catalunya és dels que més capacitat de mobilització tenen a Europa. Malgrat que alguns diaris de la caverna podran relativitzar l'èxit de la manifestació de la Diada fent una lectura simplista de les xifres (600.000 assistents), no es pot menystenir la constància: des del 2012, bona part del poble de Catalunya surt al carrer reivindicant un nou horitzó de plenitud. El constitucionalista Pérez Royo reflexionava que la manifestació és l'expressió d'una greu “crisi constitucional”. Certament, malgrat que en molts moments hem parlat de la “revolució dels somriures”, l'independentisme català ha posat contra les cordes l'actual estructura de l'Estat i, per això, la sentència que dictarà el Suprem no serà descafeïnada.

AQUEST 11-S tenia menys somriures i més mala llet. Per una banda, la tensa espera per saber què dirà el jutge Marchena va fer sortir la gent empenyada al carrer: “Objectiu, independència”, deia el lema de l'ANC, però tothom sabia que més enllà de la independència hi havia l'objectiu de defensar els drets polítics més fonamentals (llibertat d'expressió, de manifestació, de protesta). La sentència crearà nova jurisprudència que, malauradament, s'escamparà ràpidament pel relat polític a tot l'Estat espanyol. Per altra banda, els líders socials van renyar més que mai les forces polítiques independentistes, que des de fa temps navegaven sense full de ruta i amb el curterminisme de les eleccions sempre a la ment. Els manifestants estaven cansats de sentir el mantra de la “luita per l'hegemonia”, talment com estan farts de pensar que quan s'acosta la Diada sempre hi ha espais per fer-se la foto de família –“torna a casa per Nadal”, que diria l'eslògan– mentre que durant la resta de l'any volen els punyals.

EN DEFENSA de la nostra classe política s'ha de dir que no tothom té prou valor per plantar-se i fer un escac al rei: alguns ho pagaran amb una pena inhumana, injusta i fora de tota raó. Per això, qui demani autocrítica, que la demani per tots: determinats discursos abrandats de l'ANC tampoc ajuden a forjar els consensos del 80% que han de liderar la resposta. Per exemple, darreument s'han tornat a sentir crides a boicotejar empreses poc compromeses amb la causa, vestit tot plegat de l'eufemisme del “consum responsable”. Atenció a determinades pràctiques perquè el llegir ens farà perdre l'escriure i la classe treballadora no té cap culpa que determinats empresaris s'enllitnin amb els polítics en sortir de la llotja del Bernabéu.

LA RESPOSTA A LA SENTÈNCIA –que és realment el debat que ha d'afrontar el moviment a partir d'ara–, ha de partir de la premissa que la gran majoria del país està d'acord amb la preservació dels drets polítics més bàsics. Que la societat haurà de lluitar perquè no se li retallin llibertats, perquè l'Estat espanyol no avanci més cap a una nova forma d'estat policial, perquè no es posi de moda aplicar “155 preventius”, com va

“ Molts alcaldes saben que no hi haurà resposta possible ni de consens [a la sentència] sense la complicitat de Barcelona

demanar Albert Rivera al Congrés. La resposta a la sentència, vestida de tsunami democràtic, haurà d'estar liderada per unes institucions compromeses a qui la gent demanarà menys fotos de família i més determinació en la desobediència pacífica i la no violència. Però, n'estic segur que coneixent el tarannà de la classe dirigent del país, la resposta s'organitzarà més decididament a través de la societat civil i del món local que no pas des del Palau de la Generalitat, sempre a sota del focus mediàtic.

ELS AJUNTAMENTS tornaran a agafar un pes notori en el nou escenari que vindrà. En primer lloc, perquè l'administració local ha donat símptomes de molta fortalesa des de l'origen de tot plegat, amb la consulta d'Arenys de Munt que ara ha celebrat el seu desè aniversari. En segon lloc, perquè durant aquests darrers anys els alcaldes han demostrat que junts tenen molta força –per gesticular, però també per mobilitzar–. Igualment, com saben que gràcies a molts d'ells es va poder celebrar l'1 d'Octubre, el major acte de desobediència pacífica que s'ha fet a l'Europa occidental contemporània: els ajuntaments van formar part d'aquella teranyina de complicitats que va fer arribar urnes i paperetes arreu. Els ajuntaments independentistes són clau perquè, articulant la resposta a la sentència, “els ramats de xais es transformin en eixam d'abelles” –parafrasejant un bon amic meu–. Però, malauradament, molts alcaldes saben que no hi haurà resposta possible ni de consens sense la complicitat de l'Ajuntament de Barcelona. Són conscients que Barcelona és la gran marca de Catalunya i qualsevol reacció ha de tenir projecció internacional. Potser, aquesta també és una de les incògnites del perquè Pablo Iglesias i Pedro Sánchez no es posen d'acord. Què farà Ada Colau?

De set en set

Imma Merino

Seguretat

M'ho va dir fa un cert temps un amic advocat i activista polític: “Les esquerres tenim pendent de repensar com afrontar el tema de la seguretat; no podem deixar que les dretes facin veure que només elles se n'ocupen presentant-se com a salvadores i manipulant la societat fent-li creure precisament que el problema més gran és el de la seguretat.” Aleshores no li vaig fer prou cas, però hi vaig pensant cada cop més, tenint present tot allò relacionat amb la seguretat a Barcelona. La qüestió és complexa i, de fet, intentar fer veure aquesta complexitat potser ja suposa una altra manera d'afrontar-la. El cas és que no es pot negar i banalitzar el problema de la seguretat, però també en forma part com es manipulen les dades relatives als actes delictius, el tractament sensacionalista de part dels mitjans de comunicació, les campanyes de desprestigi d'una ciutat i l'ús polític que són capaços de fer-ne aquells que declaren que voldrien passejar-se per Barcelona sense por i que no semblen témer el ridícul afirmant que hi abunden catanes com les que branda Uma Thurman a *Kill Bill*.

La complexitat de la qüestió és que la delinqüència no és un mal que s'afegeix a la societat, sinó que se'n deriva dels seus propis mals. És patrimoni de la dreta afirmar que, davant del caos, cal restituir l'ordre amb més policia: la hipotètica seguretat al preu de la pèrdua de llibertats; el discurs que justifica sistemes autoritaris de vigilància i de control. I, evidentment, també ho és designar uns col·lectius com a “culpables” abonant tota mena de pors i de prejudicis, menant encara més al tancament de fronteres i a les expulsions. Però tot i que les dretes diguin que aquesta és la solució, no només no és cert, sinó que també forma part del problema. Cal, certament, que les esquerres ho afrontin d'una altra manera. Una altra cosa és que, malgrat que s'hagi d'intentar no caure en el nihilisme, es pugui trobar una solució absoluta en aquest món tal com és.

Sísif

Jordi Soler



Nacional

El cas Valtòny, al Tribunal de Luxemburg

La Comissió Europea es defineix en contra de l'extradició i a favor del cantant



Mesures contra la contaminació a Barcelona

Primeres restriccions al trànsit en dies feiners a l'àrea metropolitana

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Sánchez dribbla Cs i PP

GIR • Rivera fa el cop d'efecte d'oferir la investidura al "líder de la banda" amb l'abstenció de Cs i PP a canvi del 155 i de no indultar presos **NO** • El president no vol el parany dretà i amenaça amb el 155

David Portabella
MADRID

A mesura que s'acosta la data límit –i ja només queden sis dies per evitar les quartes eleccions en quatre anys– la tempesta d'idees va a més i tothom vol tenir un paper en la funció que dirimeix qui carregarà la culpa de la repetició electoral el 10 de novembre. Abans de visitar el rei Felip VI avui a La Zarzuela, el líder de Ciutadans, Albert Rivera, va voler protagonitzar un cop d'efecte amb l'oferta d'investir Sánchez –a qui ell desdenya amb llenguatge tenyit de criminalitat com "el líder de la banda"– amb l'abstenció combinada de Cs i del PP a canvi de tres coses: estudiar des d'ara com aplicar l'article 155 a Catalunya i renunciar a indultar els presos polítics, desfer el govern de Navarra i no apujar els impostos. L'oferta va ser vista des del principi com un parany preelectoral per Sánchez, que va driblar la trampa de les dretes i va mantenir el seu rumb fix amb destí a les eleccions del 10 de novembre. "Quan un escolta la proposta de Rivera no hi ha cap obstacle real perquè s'abstinguin el PP i Cs, una abstenció tècnica", es distanciava Sánchez sense mostrar cap efusivitat per l'oferta.

Si Joan Carles I en 39 anys de regnat va fer 10 tandes d'investidura, Felip VI obria ahir la seva setena ronda de contactes en cinc anys com a cap

d'estat i ho feia per certificar la sospita que les urnes del 28 d'abril donaran pas dilluns que ve a una repetició d'eleccions el 10 de novembre que deixaria l'Estat espanyol en funcions fins al 2020. La notícia, però, no va sorgir de La Zarzuela sinó de la seu de Ciutadans, on Rivera va esmenar la seva biografia per fer una pirueta d'última hora. Al president en funcions al qual ell es nega a visitar a La Moncloa quan és citat i al qual desdenyava com "el líder de la banda" en el ple d'investidura fallit del 25 de juliol, Rivera proposa ara investir-lo si és amb una pòlissa de risc compartit amb el PP de Pablo Casado.

A Rivera no li cal el PP

L'oferta de Rivera contradiu l'aritmètica al Congrés, perquè si el líder de Cs vol que hi hagi legislatura, no necessita Casado per a res: els 123 escons del PSOE sumats als 57 de Ciutadans fan 180, una majoria confortable quatre escons per sobre de la majoria absoluta que seria aplaudida per l'Ibex 35 des del primer minut i que era la coalició que el *Financial Times*, la bíblia del liberalisme imprès, va patrocinar editorialment el 29 de juliol. Explorar l'acostament al PSOE com ara fa Rivera és el que va fracturar l'executiva de Cs al juliol amb l'adeu de Toni Roldán, que volia no tancar la porta que Rivera obre ara en l'últim minut.

L'excusa per a la via

Pedro Sánchez, fotografiat ahir a La Moncloa, esgota les darreres hores de negociació ■ E. NARANJO/EFE



d'investir Sánchez a última hora amb el doble flotador de les dretes de PP i Cs és Catalunya i la tardor que s'albira arran de la sentència que el plantejament dona per fet que serà condemnatòria. "Plantegem a Sánchez una mesa per planificar l'eventualitat d'aplicar el 155 si no hi ha acatament de la sentència del procés. Si Torra desacata –com ja adverteix– i torna a la prevaricació i a desobeir, Espanya ha de tenir resposta d'estat. No una resposta del PSOE, de Cs o del PP. Una res-

posta de país que serà una mesa dels tres partits planificant el calendari i competències del 155 i com fer-ho igual o millor que l'última vegada", va advertir Rivera. "No hi ha cap opció de diàleg si Sánchez no es compromet a no indultar", va reblar.

Vox veu un 'tricentrito'

Segons Rivera, JxCat i ERC no es poden aprofitar d'una Espanya interina. "Que Torra i Puigdemont sàpiguen que, governi qui governi, no

s'aprofitaran de la debilitat d'Espanya ni de la debilitat de Sánchez", va sol·licitar el líder de Cs. La ultradreta de Vox va rebre l'exclusió de la solució imputant a Rivera patrocinar el "tricentrito", en contraposició a l'aliança del PP, Cs i Vox que governa Andalusia i Madrid que és identificada informalment a les xarxes socials com a "trifachito".

Que l'aposta de Rivera és més improvisada que planificada ho acreditava ell desvelant que la trucada a Casado per informar-lo la va fer ahir deu

minuts abans de l'anunci. "Rivera sap que es desdigna per la dreta i per l'esquerra si hi ha eleccions", raonava Ana Oramas (Coalició Canària).

Condicions complertes

L'oferta no només sorprenia Sánchez sinó també Casado, que va trigar hores a concedir-li a Rivera la reunió que el líder de Cs donava per feta al matí. No va ser fins a un quart de vuit del vespre que el PP i Cs van confirmar que Rivera i Casado estaven reunits en una

L'APUNT

Abstenció tècnica

Toni Dalmau

Per Rivera, Sánchez és “el líder de la banda”, “el candidat d'Otegi”, un senyor “que porta la paraula indult escrita al front”, que lidera un partit al qual votar-lo és “votar no a Espanya”. En definitiva, “fer fora Sánchez és una emergència nacional”. Casado tampoc queda curt: Sánchez és “un perill públic”, “el candidat preferit dels enemics d'Espanya”, “el major felón de la història de-

mocràtica”, “incapaç de governar”, “una catàstrofe per al futur d'Espanya”. Totes aquestes perles s'han pogut sentir els darrers mesos. Sánchez deu tenir raons per no refiar-se d'Iglesias, però si la cosa va de confiança, l’“abstenció tècnica” oferta ahir per Rivera és per engagar a córrer. I Casado es manté, per ara, en el seu no, coherent doncs amb les seves paraules.



► rumb al 10-N



El tràngol reial: proposa el líder del PSOE o calla

El rei Felip VI culmina avui la ronda d'investidura i ho fa rebent el gruix de líders que han de resoldre l'atzucac. Si al matí rep Laura Borràs (JxCat) i Jaume Asens (En Comú Podem), després ja tindrà els protagonistes que han de resoldre-li el tràngol de saber si hi pot haver una investidura o el destí de les noves eleccions el 10 de novembre és inexorable. Serà clau el que li digui abans de la tarda Pablo Iglesias (Unides Podem), que ara per ara manté l'abstenció tot i el cop d'efecte d'Albert Rivera.

Si bé el rei podia tenir clar que la combinació que ell havia d'atendre per proposar un candidat era que Sánchez tingués l'aval de Podem, el PNB i ERC, la sorpresa del gir *in extremis* del líder de Cs col·loca el monarca en una posició extremadament difícil. Segons els portaveus que ahir van desfilar per La Zarzuela, Felip VI té por de l'escenari d'escoltar que Iglesias, Rivera i Casado li donen l'abstenció gratis a Sánchez i veure's obligat a raonar per què no l'envia a un ple que Sánchez no desitja.

Les frases

“Si fracturen l'Estatut i la Constitució, cap dubte amb el 155. Ho vam fer a l'oposició i ho faríem al govern”

Pedro Sánchez
PRESIDENT ESPANYOL EN FUNCIONS

“Si Torra desacata cal la mesa PSOE-Cs-PP i pactar calendari del 155 i competències”

Albert Rivera
PRESIDENT DE CIUTADANS

“Tenim un Sánchez i un Iglesias actuant de forma irresponsable, especialment Sánchez en ser el guanyador”

Pere Aragonès
VICEPRESIDENT DE LA GENERALITAT

“Rivera sap que es dessagna per la dreta i per l'esquerra si hi ha eleccions”

Ana Oramas
DIPUTADA DE COALICIÓ CANÀRIA

“A alguns assessors els agraden els escacs, i en política un no juga sol i cal analitzar totes les jugades”

Yolanda Díaz
DIPUTADA D'IU PER GALÍCIA

sala del Congrés no concretada i sense cap imatge. Després de dues hores de trobada, Rivera abandonava el Congrés a quarts de deu amb un lacònic “ha anat molt bé”. En comunicats separats, Cs veu “coincidències” amb el PP però no l'inclou al prec comú, i exigeix en solitari a Sánchez firmar el “compromís públicament i per escrit” de les condicions. “Ara és Sánchez qui ha de moure fitxa. Sobre la taula té una oferta per desbloquejar la situació”, apunta Cs. El PP, en el seu comunicat,

enalteix que el partit “manté la seva posició marcada per la coherència” per evitar arrencar-se amb els de Rivera. Serà Casado qui digui l'última paraula després de ser rebut pel rei aquesta tarda.

Lluny d'exhibir alegria per l'oferta i renunciant a contactar amb Rivera per concretar la investidura, el president espanyol, de visita a Almansa (Albacete), va dir que ara ja compleix les condicions que Cs li demana: Navarra està en mans constitucionalistes del PSOE sense Bildu i no li

tremolarà el pols a l'hora d'aplicar el 155. “Si els independentistes tornen a fracturar l'Estatut i la Constitució, no hi haurà cap dubte amb el 155. Ho vam fer a l'oposició i ho faríem al govern”, va desafiar Sánchez.

Els límits del TC al 155

Davant les premses de Rivera, el president espanyol recorda les sentències del Tribunal Constitucional –l'última, del juliol– que limiten l'aplicació del 155 a “incompliments constitucionals extremadament qualifi-



Rull, Sánchez i Turull, al Congrés el passat mes de maig per recollir les acreditacions de diputats ■ ACN

Queixa de Rull, Sánchez i Turull a Batet per treure'ls drets

■ Li retreuen que els suspengués de diputats al Congrés “volatilitzant” la presumpció d'innocència

Redacció
BARCELONA

“En nom d'un absolut va laminar un dels principis més sagrats en qualsevol democràcia: el de la representació política de quatre diputats i, amb ells, el de més d'un milió i mig de ciutadans.” Així repliquen en una carta a *El Periódico* els tres diputats presos de JxCat, Jordi Sánchez, Josep Rull i Jordi Turull, a un escrit que la presidenta socialista del Congrés de Diputats, Meritxell Batet, va publicar en el mateix diari per la Diada en què citava la filòsofa i teòrica política Hannah Arendt dient que “introduir l'absolut a l'esfera de la política significa la perdició”.

Els líders polítics retreuen a Batet que “sap perfectament de què parla” quan la cita, ja que “en nom d'un absolut” va lide-

rar l'acord de la Mesa del Congrés per suspendre'ls de diputats electes, “volatilitzant la presumpció d'innocència i deixant centenars de milers de ciutadans sense la justa i proporcional representació política que les eleccions havien produït”. Hi afegeixen que Batet va “faltar a la seva responsabilitat”, que no és ordenar els debats, sinó “garantir que els diputats puguin exercir plenament i sense restriccions imposades” i protegir els seus drets inherents “sense vacil·lar”. Denuncien que no se'ls permetés comparèixer a la Comissió de l'Estatut del Diputat i que la decisió “arbitrària” és un problema per a la democràcia espanyola pel risc que en un futur vulguin deixar sense veu altres sectors de la societat que no siguin independentistes. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La nova direcció d'ERC, sorgida de les eleccions de diumenge, es va reunir ahir per primer cop, en connexió amb Rovira i liderada per Aragonès i Vilalta ■ Q.G. / EFE

El full de ruta s'encalla en la desobediència institucional

La CUP admet que és el principal escull amb els grans partits per assolir la unitat estratègica. En canvi, ERC la veu "més a prop que mai", mentre que fins i tot JxCat refreda un govern de concentració

Òscar Palau
BARCELONA

Desobediència institucional, sí o no. Aquest és el principal escull que queda per superar, sobretot per la posició de la CUP, en el camí per consensuar un nou full de ruta independentista, rebatejat com a unitat estratègica, segons va admetre ahir el diputat cupaire Carles Riera a Catalunya Ràdio. Els anticapitalistes, segons el document que van fer públic després del consell polític de dissabte, aposten sense complexos per la desobediència, tant civil –aquí, tots hi estan d'acord– com institucional, però, segons ell, el govern, JxCat i ERC, defensa l'"estabilitat institucional", fet que fa inviable cap pacte. Riera assenyala que, quan els grups majoritaris parlen d'"enfortir" les institucions com a resposta a la sentència de l'1-O, es refereixen a fer-ho "dins dels marcs legals". En canvi, per a la CUP, una institució forta és la que "no acata les decisions de l'Estat que limiten drets

Les frases

“És més fàcil liderar una agenda de negociació amb l'Estat amb una majoria parlamentària sòlida”

Pere Aragonès
COORDINADOR NACIONAL D'ERC

“Debatre si govern de concentració o comicis no beneficia la feina de teixir complicitats contra la repressió”

Elsa Artadi
PORTAVEU DE JXCAT A BARCELONA

“El govern de concentració disfressa de proposta política el fracàs de l'executiu Torra-Aragonès”

Jéssica Albiach
PRESIDENTA CAT. EN COMÚ PODEM

“No té cap sentit participar en un govern de concentració que només aspira a preservar l'autonomia”

Carles Riera
DIPUTAT DE LA CUP

socials, civils i polítics”, i està disposada a desobeir amb totes les conseqüències. “I aquí no ens posarem d'acord”, constatava.

Hores després, això sí, la portaveu de JxCat a l'Ajuntament de Barcelona, Elsa Artadi, li donava en certa manera la raó afirmant, sense entrar en detalls, que la resposta institucional “ha d'estar a la mateixa altura” que la ciutadana. Mentrestant, la portaveu i nova adjunta a la secretaria general d'ERC, Marta Vilalta, relativitzava les desavinences. “Fa temps que s'intensifiquen les trobades; hi ha diversos debats oberts i hi estem treballant. No hi ha acords concrets, però són més a tocar que mai”, sos-

tenia. Segons va saber El Punt Avui, a primera hora de la tarda es van reunir a Palau el president Quim Torra i el vicepresident Pere Aragonès, si bé fonts properes van negar que fos per avançar en el full de ruta i ho emmarcaven en la “normalitat habitual”.

Si s'acaba tancant un pacte, el que sembla que no inclourà és un govern de concentració sobiranista com ERC encara reiterava ahir. “La CUP no té un govern de concentració autònom a la seva agenda, de cap de les maneres”, repetia Riera, que també descartava un pacte pels pressupostos, ja que només concebria donar suport a qualsevol de les dues opcions en un esce-

nari de ruptura amb l'Estat, que ara veu “lluny”. També els comuns, que situen l'accent de qualsevol resposta en l'alliberament dels presos i exiliats, es refermaven ahir en el seu no rotund, ja que la líder al Parlament, Jéssica Albiach, deia en una piulada que no seran “mai” en un govern en què hi hagi JxCat. “Deixeu d'insistir en coses que no passaran i proposeu solucions reals”, etzibava a Aragonès, que al matí havia insistit a explorar governs de concentració, també en el món municipal, per tal de reforçar l'exigència de situar en l'agenda un diàleg amb l'Estat. Fins i tot Artadi va evitar ahir valorar la proposta. “No entrarem en

un debat que no existeix”, conclouia, després de recordar les negatives rebudes, i assegurava que l'opció “més responsable” ara és no entrar a valorar les diverses propostes per no fer una “subhasta”. “Ens seria més fàcil fer *pressing* polític, però això no ajudaria a buscar el consens que està buscant la ciutadania”, exposava, mentre es feia seu un mantra que ERC també fa setmanes que repeteix: la millor resposta a la sentència serà la que s'acordi entre tots els actors. “És l'única que tindrà recorregut”, afirmava.

En tot cas, el mateix Aragonès admetia en una compareixença posterior com a nou coordinador nacional d'ERC, després de

ERC es veu “preparada”

El tàndem Aragonès-Vilalta, *alter ego* sobre el terreny del Junqueras-Rovira, va compareixer ahir visiblement satisfet per la ratificació diumenge de la seva llista a la direcció d'ERC, amb un 90% dels vots. “Amb un 57% de participació, és un suport amplíssim que evidencia el consens intern al partit, l'enforteix i el fa més útil”, exposava Aragonès. “Ens sentim preparats i amb confiança per iniciar un període de lideratge per traçar la unitat estratègica”, assenyala Vilalta, que ho contraposava amb les “trencadisses internes” de la majoria de forces. ERC, que inicia ara un debat intern de la ponència estratègica que vol obrir a tota la societat, fixarà data per al congrés de ratificació en funció de si hi ha eleccions a l'Estat.

la primera reunió de la nova direcció, que potser no tirarà endavant la seva proposta, si bé hi ha “formes molt diverses de col·laboració” possibles per impulsar els objectius que segons ell hauria de buscar la resposta: mobilització democràtica, explicar-se al món per provocar una reacció de la comunitat internacional que obliui l'Estat a moure fitxa i enfortir les institucions. “Si no pot ser aquesta, estudiarem altres vies”, esbossava ja. En aquest sentit, la secretaria general Marta Rovira ja va dir el cap de setmana a *El Periòdic* que, si no es pot segellar la unitat estratègica, demanaran que cada força posi la seva proposta sobre la taula i que les urnes decideixin. “Tenim tota la voluntat de construir els consensos, però no descartem cap de les opcions democràtiques que ens puguin fer avançar”, refermava ahir Vilalta, tot i que els republicans són conscients que, si hi ha eleccions com a resposta a la sentència, el més probable ara és que siguin les espanyoles i no pas les catalanes. Ni tan sols la CUP les planteja, si bé avisa que caldran si el govern no avança cap a la confrontació amb l'Estat. “Si ha de seguir com fins ara, que no fa cap passa cap a l'exercici de l'autodeterminació i fa polítiques públiques absolutament conservadores, val més que hi hagi eleccions”, conclouia Riera. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Tejeria se suma a la petició de Torrent i demana diàleg

■ El president del Parlament rep la representant de la cambra basca i proposa crear un espai de col·laboració ■ La dirigent reivindica solucions democràtiques per respondre a la voluntat popular



Els membres de les dues meses parlamentàries fotografiats ahir a l'hemicicle de la cambra catalana ■ EFE

Redacció
BARCELONA

El president del Parlament, Roger Torrent, i la presidenta del Parlament Basc, Bakartxo Tejeria, es van tornar a reunir ahir després de tres mesos, aquest cop a la cambra catalana, per tornar a insistir en la via del diàleg, l'acord i la negociació en detriment de la judicialització de la política per resoldre conflictes. Després de pronunciar una decla-

ració institucional des del despatx presidencial amb motiu de la visita de dos dies de la delegació basca, els membres de les dues cambres van fer una reunió de treball.

“Espero que aquesta trobada contribueixi a generar un espai de col·laboració institucional, que ens ajudi a avançar cap a solucions polítiques. Cal substituir la judicialització pel diàleg, la negociació i el respecte a la voluntat majoritària de la ciutadania”, va afirmar Torrent, unes paraules que van ser seguides per la seva homòloga basca. “Apel·lem al diàleg per intercanviar vivències i també per resoldre conflictes per vies pacífiques i democràtiques. Diàleg polític per aconseguir solucions democràtiques que donin resposta a la legítima voluntat popular. Per tant, diàleg, negociació i acord en contraposició a la judicialització de la política”, va manifestar Tejeria.

Fre a la moció de censura del PP

El president del PPC, Alejandro Fernández, va anunciar ahir que proposaria a Cs i al PSC presentar conjuntament una moció de censura contra el president de la Generalitat, Quim Torra. Pel líder popular, és “urgent” canviar l'actual govern. En una roda de premsa, va reconèixer que els quatre escons del PPC són insuficients per impulsar la iniciativa –ja que es necessiten 27

diputats, va detallar–, però va instar Cs i el PSC a donar-hi suport per destituir Torra i impedir possibles “aldarulls” fruit de la sentència del Suprem.

Ciutadans i socialistes es van afanyar ahir mateix a desmarcar-se de la proposta ja que tots tres partits, sense els comuns, no tindrien prou suports a l'hemicicle per censurar Torra.

Els dos dirigents van fer intervencions concises i, tot i que no es va fer referència al procés català i a la situació dels presos polítics, el president Torrent sí que va voler fer una menció explícita als “moments d'excepcionalitat” que es viuen a Catalunya i a “la greu anomalia democràtica del moment”.

Per la seva banda, Tejeria, que és membre del PNB, va assegurar que seguia “molt de prop” l'actualitat política de Catalunya i va assenyalar que “la causa de la llibertat catalana és la causa de la llibertat basca”. Més tard, en una declaració institucio-

La frase

“Cal diàleg, negociació i acord en contraposició a la judicialització de la política”

Bakartxo Tejeria
PRESIDENTA DEL PARLAMENT BASC

nal en català, castellà i basc, els dos dirigents van subratllar l'amistat que comparteixen els “pobles” català i basc, i es van comprometre a treballar per estrenyer llaços i intensificar la col·laboració entre les dues cambres en uns moments de “forta anomalia”, segons el president Torrent, que ja havia reiterat la mateixa voluntat de diàleg fa tres mesos al País Basc, on també va fer una reunió amb el lehendakari, Iñigo Urkullu. Ara, va concloure Torrent, “ens uneix l'amistat històrica entre els nostres pobles, així com la voluntat de treballar per un futur compartit de pau, llibertat i progrés”. ■

OPINIÓ

Lluís Falgàs



Investidura ‘in extremis’

El diumenge 10 de gener del 2016 el Parlament de Catalunya investia Carles Puigdemont president de la Generalitat. Era diumenge a tres quarts de deu tocats de la nit. Menys de dues hores i quart abans que expirés el termini legal perquè la cambra elegís un president de la Generalitat. En cas contrari s'havien de repetir eleccions a Catalunya.

La situació va ésser elevada als annals del parlamentarisme. Una situació a la qual a hores d'ara aspiren els dirigents de la majoria dels partits polítics que tenen la por al cos en veure que passen les hores i potser s'hauran de repetir les eleccions generals del 28 d'abril. Una repetició d'infart per a la majoria de líders. El Partit Popular és l'únic al qual la situació el

pot beneficiar electoralment. Va quedar molt tocat i té possibilitat de remuntar. Aquest fet de pànic col·lectiu en els partits polítics hauria d'ésser suficient perquè hi hagués investidura abans de diumenge.

Unes noves eleccions generals a l'Estat el 10 de novembre suposen un fort maldecap a l'independentisme, que està pendent i pre-

parant el dia després de les sentències del procés per l'1 d'octubre del 2017. Ara, el Madrid polític no escolta. Però observa. En una campanya electoral no hi haurà ningú amb capacitat d'escoltar. Oriol Junqueras (ERC) podria estar inhabilitat fins i tot per fer campanya. Mentre que Carles Puigdemont (JxCat), amb la situació actual, podria fer campanya

lliurement i fins i tot presentar-se a una repetició de les eleccions generals d'aquest novembre. Aquest fet provocaria mala maror entre els dos socis del govern de la Generalitat. Al PSOE les enquestes el donen com a sobrat guanyador, tot i que fins al 10 de novembre és tota una eternitat. Existeixen amenaces europees, doncs.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Brussel·les es pronuncia a favor de Valtònyc en el cas de la seva extradició

La Comissió Europea posa de manifest que Espanya no podia reclamar el cantant amb retroactivitat, emparant-se en un codi penal posterior als fets

Natàlia Segura Raventós

Luxemburg

Galleda d'aigua freda de Brussel·les a l'Estat espanyol pel cas Valtònyc. La Comissió Europea va contradir ahir la tesi d'Espanya, que reclama extraditar per la via directa el cantant Josep Miquel Arenas amb un codi penal posterior als fets pels quals va ser condemnat. En la vista oral al Tribunal de Justícia de la Unió Europea, que examina els dubtes de la justícia belga sobre l'euroordre, l'executiu europeu es va posicionar en línia amb els arguments de la defensa del cantant assegurant que l'Estat va fer trampes en la seva petició de lliurament automàtic.

Les autoritats espanyoles exigeixen el cantant per una pena de presó de tres anys i mig pels delictes d'enaltiment del terrorisme, injúries a la corona i amenaces per les lletres de diverses de les seves cançons. Tanmateix, la legislació europea només permet la via automàtica per crims com el terrorisme que, a més, siguin castigats amb almenys tres anys de presó. Valtònyc només va ser condemnat a dos anys per aquest delicte, però l'Estat va utilitzar un codi penal reformat en el moment d'emetre l'euroordre en què l'enaltiment del terrorisme ja era penat amb almenys tres anys. És a dir, el van aplicar retroactivament.

L'advocat de la CE, Rudi Troosters, va defensar que "només el dret concret aplicable" als fets és "rellevant per a l'euroordre". A més, va remarcar que la normativa europea sobre euroordres no especifica concretament que s'hagi d'aplicar el codi penal del moment en què s'emet. "Ho hauria d'haver dit clar i precís abans", va reclamar. Per contra, l'ad-



La vista oral del cas de l'euroordre de Valtònyc es va fer el 16 de setembre ■ ACN

La xifra

3,5

anys de presó és la condemna per la qual les autoritats espanyoles reclamen el raper Valtònyc.

vocada de l'Estat, Sonsoles Centeno Huerta, va assegurar que "en cas de dubte" es tingui en compte el codi penal del moment en què es dicta l'euroordre perquè s'ha de prioritzar el bon funcionament de la cooperació judicial.

En aquest cas, Bèlgica va fer costat a la posició espanyola, ratificant aquesta tesi que l'executiu europeu va rebutjar alertant del problema d'impunitat que es podria obrir si es marca com a referència el codi penal en el moment de sol·licitar l'euroordre. És a dir, que els estats puguin rebai-

La frase

"Ens van enganyar des del principi i per sort ho hem pogut corregir?"

Paul Bekaert
ADVOCAT DE VALTÒNYC

xar les penes per dificultar l'extradició automàtica en determinats delictes.

Un engany

L'advocat general del TJUE, que donarà la seva opinió no vinculant el pròxim 26 de novembre, també va qüestionar l'al·legat espanyol. En concret, va detectar una manca d'objectivitat. "Sembla que només ho plantegin perquè els va bé i ja està", va assenyalar, alhora que es demanava quins eren els arguments jurídics, i no d'estat, per demanar aquesta interpretació de la llei.

"Ens van enganyar des

del principi i per sort ho hem pogut corregir", es va queixar el veterà advocat de Valtònyc i expert en euroordres, Paul Bekaert, al començament del seu al·legat. Bekaert va celebrar el plantejament de la Comissió Europea, mentre que el seu fill, també advocat, expressava les "bones sensacions" per la vista.

Replicant la representant espanyola, Bekaert va aprofitar per reivindicar que "cal donar prioritat als drets fonamentals" respecte a "la cooperació dels estats". "Espero que aquest tribunal doni prioritat als drets fonamentals", va concloure al final de la seva intervenció.

Amb tot, la decisió del Tribunal de Justícia de la UE no serà determinant per resoldre l'euroordre, perquè la justícia belga encara té altres opcions a considerar i les parts, en tot cas, podran recórrer contra l'eventual sentència. ■

CICLE DE CONFERÈNCIES UNIVERSOS LITERARIS

Cicle coordinat per la Fundació José Manuel Lara



DIMECRES 25 DE SETEMBRE | 19 H
A L'ANGLE FOSC

Lorenzo Silva ens parlarà de la seva obstinació per treure a la llum les històries postergades.



DIMECRES 23 D'OCTUBRE | 19 H
ESCRIURE A LA FRONTERA

Najat El Hachmi Buhhu ens explicarà les dificultats i les oportunitats de fer servir l'escriptura per afrontar la complexitat del món actual.



DIMECRES 20 DE NOVEMBRE | 19 H
DELS 9 ALS 99. ESCRIURE PER
EXPLICAR L'EMOCIÓ

Alejandro Palomas ens convidarà a entendre les històries teixides entre l'escriptor i els seus lectors.



DIMECRES 18 DE DESEMBRE | 19 H
ESCRIURE EM VA PORTAR A
FER-ME PREGUNTES. BUSCAR
LES RESPOSTES, FEMINISTA

Leticia Dolera reflexionarà sobre la importància d'escriure i llegir com a procés de descobriment personal.

CaixaForum.es · Ciutadans, 19

CaixaForum ^{Girona}
"la Caixa"

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El PDeCAT proposa l'alcalde de Deltebre per dirigir l'ACM

■ Lluís Soler, l'únic candidat fins al moment, ha de recollir cinquanta avals per a l'assemblea de dissabte ■ Saldoni no pot reeditar la presidència de l'entitat perquè va perdre l'alcaldia de Sallent

Redacció
BARCELONA

L'executiva del PDeCAT va aprovar ahir proposar l'alcalde de Deltebre, Lluís Soler, com a president de l'Associació Catalana de Municipis (ACM) en substitució de David Saldoni. Soler és membre de l'executiva de la formació com a responsable territorial de pactes i acords locals. L'alcalde ha de presentar formalment la seva candidatura abans d'avui al migdia i dissabte s'escollirà la nova direcció al Palau de Congressos de Girona. Necessita l'aval d'almenys cinquanta presidents d'ens locals associats de vuit comarques diferents i de les quatre demarcacions territorials. De moment la de Soler és l'única candidatura.

Saldoni va ser escollit el gener del 2018 amb més del 96% dels vots de l'assemblea de l'entitat. El fins ara president, de Junts per Catalunya, no



L'alcalde de Deltebre, Lluís Soler, en una imatge d'arxiu ■ LOURDES MORESO

pot renovar el càrrec perquè va perdre l'alcaldia de Sallent en favor d'ERC. Va substituir Miquel Buch quan va esdevenir conseller d'Interior. En el camí

cap a la presidència, a banda de Soler, es valoraven noms com el de l'alcaldesa de Vic, Anna Erra, o el de l'alcalde de Sant Climent de Llobregat, Isidre

Sierra, però finalment el president del PDeCAT, David Bonvehí, i el secretari d'organització de la formació, Ferran Bel, van elevar a l'executiva el nom

de l'ebre com a candidat. D'aquesta manera, la direcció del partit passa a tenir una ascendència sobre l'ACM que amb Saldoni no tenia, i tot això enmig del procés d'"endrega" de l'espai postconvergent.

Soler (Deltebre, 1983) és llicenciat en administració i direcció d'empreses per la UPF, en l'especialitat en economia i gestió pública i és batlle de Deltebre des del 2015.

Repartiment

JxCat i ERC han pactat repartir-se la direcció de l'ACM i de la Federació Catalana de Municipis (FMC), fins ara liderada pel socialista Xavier Amor (alcalde de Pineda de Mar), de manera que el PDeCAT dirigirà la primera i els republicans, la segona, amb l'objectiu de fusionar-les i posar fi a la tradicional dualitat i contrapesos entre entitats municipalistes. De moment, ERC no ha decidit el substitut d'Amor. ■

L'excalde de Cerdanyola denuncia el seu acomiadament

Redacció

MONTCADA I REIXAC

L'excalde de Cerdanyola del Vallès Carles Escolà ha presentat una demanda judicial contra l'empresa on va treballar entre els anys 2002 i 2015 per acomiadament improcedent, segons va anunciar ahir en el marc d'una concentració davant de la planta de la firma, Polycasa, situada a Montcada i Reixac (Vallès Occidental), acompanyat pels diputats al Congrés Joan Josep Nuet (ERC-Sobiranistes) i al Parlament Vidal Aragonès (CUP), així com per l'alcalde com el de Ripollet, José María Osuna. Escolà va deixar el càrrec que ocupava a l'empresa quan el juny del 2015 va assumir l'alcaldia amb Compromís per Cerdanyola. L'excalde, que va renunciar el juny passat a ocupar una plaça com a regidor al consistori, va acordar aleshores la seva reincorporació el 2 de setembre, però a finals de juliol li van comunicar que l'acomiadaven. Escolà sol·licita una sanció "exemplar" per evitar que es repeteixin actituds d'aquest tipus. ■

Antifrau vol competències per protegir els alertadors

■ Gimeno reclama més recursos per defensar els denunciants de corrupció

Redacció
BARCELONA

El director de l'Oficina Antifrau de Catalunya, Miguel Ángel Gimeno, va demanar ahir al Parlament que aquest organisme tingui capacitat sancionadora i potestat per suspendre decisions administratives per tal de protegir els denunciants de corrupció o d'irregularitats de possibles represàlies.

En una compareixença en la primera sessió de la

ponència sobre la proposició de llei de protecció integral dels anomenats alertadors, aprovada el novembre passat a la cambra a partir d'una iniciativa ciutadana elaborada pel projecte Xnet, Gimeno va oferir l'Oficina Antifrau com l'"autoritat" per protegir els denunciants de corrupció, negligències o irregularitats, dotant-la de més competències, així com de més recursos econòmics i humans.

L'expert va lamentar que el redactat de la proposició de llei deixi, a hores d'ara, la institució amb unes competències "molt residuals" per poder protegir els denunciants de

possibles represàlies. "Hem d'oferir la seguretat que aquesta persona [l'alertador] no perdrà qualitat de vida, ni la seva feina i que no es trobarà en una situació de pressió contínua", va defensar Gimeno. En aquest sentit, va augurar "pocs denunciants" si no se'ls garanteix la protecció.

De moment, l'oficina no ha fet cap estimació sobre l'impacte econòmic que tindrien les competències que reclama. Antifrau està elaborant un document sobre la protecció dels alertadors que en les pròximes setmanes lliurarà als diferents grups parlamentaris. ■



El director de l'Oficina Antifrau, Miguel Ángel Gimeno, en la compareixença d'ahir al Parlament ■ ACN

Es reprèn la comissió sobre el 17-A amb el cap dels Tedax

Redacció

BARCELONA

La comissió d'investigació dels atemptats terroristes a Barcelona es reprèn avui amb les compareixences dels caps de bombers, dels tècnics especialistes en desactivació d'artefactes explosius (Tedax) i de la policia científica que va intervenir arran de l'explosió del xalet d'Alcanar (Montsià). Tots ells ho faran en qualitat de testimoni. En aquesta ocasió la sessió i la intervenció de tots tres càrrecs serà a porta tancada. Aquesta és una de les sessions més esperades per aclarir l'explosió al xalet. ■